

em. On. Palatul Cultural

LOCO

tarului Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. NO. 31

Apare în fiecare Sămbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lăe Barna 4.

Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sămbătă,

3 August 1940

Omul dela vamă

de PETRU POPOVICI

Luca 5:27-29.

Intr-o zi, în timp ce Matei ședea liniștit la vama sa, o mulțime, formată din bărbați, femei și copii, se apropie de el. Când se uită și o văzu, zări în fruntea mulțimii pe Isus, tâmplarul din Nazaret, care se mulase în cetatea lor, în Capernaum, și care făcea multe vindecări. Când ajunseră, Isus se îndreaptă spre el și-i zise: „Vino după Mine”. De aici Matei începe o vieță cu totul deosebită de cea mai înainte.

Dacă cercetăm pe acest om, vom găsi că ceea ce l-a făcut, să fie așa, a fost înțeles de toate chemarea lui.

De multe ori ne mirăm de ceea ce a fost Matei, în stare să facă, dar uităm că el a fost chemat pentru așa ceva. A primit el probabil multe chemări dela alții, dar aceasta s'a deosebit de toate celelalte.

Ceeace o face să fie deosebită e *autorul ei*. Cel ce îi face chemarea nu e șeful vameșilor și nici nu e un preot sau cărturar, ci e Domnul Isus. Matei a auzit multe despre El și desigur l-a văzut, dar acum e chemat de El. Cel ce numai cu puțin mai înainte a zis unui slăbănog: „Iertate îți sunt păcatele”, acum vine și îl cheamă pe el, care poate e mult mai încărcat de păcate. Nevoia lui de un Mântuitor și puterea lui Isus de a mântui, a ridicat valoarea acestei chemări.

Apoi băgați de seamă la *forma chemării*. Domnul Isus îi spune doar trei cuvinte. Aici nu e vorba nimic despre timpul, cât trebuie să-L urmeze, nici despre plata, pe care o va avea la urmă. Altădată a spus: „Veniți... și vă voi da odihnă”, dar lui Matei nu-i făgăduiește nimic.

Deosebit la această chemare e *scopul ei*. În aceste cuvinte se găsește un scop dublu: întâi Domnul Isus vrea ca el să-și părăsească vama, să meargă după El. Căutați și vedeți că Domnul Isus nu îi spune: „Vino la Mine”, ci: „Vino după Mine”. Asta înseamnă că, zi cu zi și pas cu pas, el trebuie să meargă după Cel ce l-a chemat. El trebuie să-L urmeze și când e laudat de mulțime și când e părăsit de

toți. Așa e chemarea lui Matei și a atâtor alte suflete.

Trecând mai departe, găsim că altceva ce i-a schimbat vieța, a fost *ascultarea lui*.

În privința aceasta, Matei poate fi un exemplu pentru toți oamenii din toate timpurile și din toate clasele. Ascultarea lui a făcut din el omul, care să fie pomenit și astăzi.

El a avut o *ascultare momentană*. Textul ne spune: „și el s'a sculat și a plecat”. El nu a zăbovit și nici nu a amănat. Un altul, probabil, ar fi spus că trebuie întâi să-și dea serviciul în primire și apoi, poate să-L asculte. Și băgați de seamă că el nici nu oprește pe Domnul Isus ca să discute cu El că, de ce trebuie să-L urmeze. Astăzi sunt atâția cari amână chemarea asta, iar alții abia după ani de zile se lasă convinși că trebuie să urmeze pe Cel ce îi cheamă. Ei nu ascultă momentan.

Ascultarea lui a mai fost fără condiții. El nu spune că îl va urma numai dacă îi dă o plată mai mare decât cea de vameș. Pe el l-a costat mult această ascultare. Ca să-și lase serviciul de unde avea traiul vieții pentru ca să asculte pe Domnul Isus, nu a fost ceva ușor. Totuș Matei nu face târguială când e chemat de El, ci pleacă fără să spună un cuvânt.

Și apoi, *ascultarea lui nu l-a înșelat niciodată*. El scrie Evanghelia sa cu mulți ani mai târziu și nu spune că îi pare rău de ceea ce a făcut atunci. Și nici nu veți găsi nicăieri că s'ar fi căit pentru că l-a urmat imediat și fără condițiuni. Toată vieța el a continuat să asculte chemarea pe care a primit-o. Tu, însă, care ai fost chemat de Domnul Isus, de ce nu l-ai ascultat până acum? El te cheamă din nou. Nu vrei să-L ascuți de data aceasta chiar dacă va trebui să te coste ceva? O, urmează-L până nu e prea târziu!

Iar ca rezultat al chemării și ascultării sale, rezultat care a dat o culoare

frumoasă vieții schimbate, a fost BUCURIA LUI.

Pe de o parte Matei s'a bucurat că a scăpat de serviciul de vameș, care era atât de batjocorit și de josnic, și, pe de altă parte s'a bucurat de ceea ce avea să facă în viitor. În alte cuvinte, bucuria lui a fost stărnită din cauza că a fost chemat și din cauza că a ascultat această chemare.

Accasta e o *bucurie exprimată prin fapte*. Mulți se bucură dar nu ca și Matei. Când și-a dat el seama, mergând în urma, Domnului Isus de noua stare a sa, de grupul în care a intrat, el n'a putut să-și oprească bucuria lui. Luca ne spune că a făcut „un ospăț mare”. Desigur acesta s'a făcut cu cheltuială, dar prin asta el și-a arătat bucuria lui. Așa e un om chemat de Domnul Isus, un om mântuit, el nu poate să-și stăvilească bucuria lui.

Atât însă, nu ar fi fost destul. Dar *bucuria lui a fost și împărtășită*. A te bucura singur nu înseamnă bucurie mare. Cu cât bucuria e arătată la mai mulți, cu atât ea va fi mai mare. Matei a invitat pe Domnul Isus la ospăț, dar el nu a uitat nici de vechii săi tovarăși, ci i-a chemat și pe ei. Mulți după ce au început să urmeze pe Domnul Isus, uită cu totul de prietenii lor nemântuiți. Matei a creiat ocazia de întâlnire între cei păcătoși și Cel ce îi putea mântui. O, de am avea și azi cât mai mulți oameni cari să facă așa!

Dragă cititorule, tu, care trăiești în păcat, de ce stai nepăsător? Domnul Isus trece pe lângă tine și îți spune: „Vino după Mine”. Nu respinge chemarea Lui. Ridică-te, părăsește totul și ascultă-L pe El. Niciodată nu vei fi înșelat de această ascultare. Din contră, vei fi mulțumit și plin de bucurie. Iar dacă îl urmezi, caută să-ți împărtășești bucuria cu alții, aducându-i la Mântuitorul. Ajută-ne, Doamne să fim ca și Matei, omul dela vamă!

Farul Creștin

Poate religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet
Sincer responsabil N. OncuAnul VIII. No. 31 Sâmbătă 3 August 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străindătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Lăe Barna 4.

Căștel: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

În dorința de a răspândi revista noastră, mai mulți din abonații noștri, au plătit costul mai multor abonamente pentru familii sărace. Ne permitem să facem apel la abonații noștri, cari vor să facă o jertfă, și pot, să ia o familie sau mai multe despre cari știu că s'ar bucura să primească Farul și să le aboneze la revistă.

* * *

— Repetăm din nou, nu ne cereți să trimitem revista fără bani. Nu putem face una cu aceasta.

* * *

— Nici acum nu e târziu pentru a face un abonament nou la Farul Creștin. Primim și abonamente pentru un timp chiar dacă el trece de Anul nou, ca de exemplu de la August 1940 la August 1941, etc. Adânc mulțumitori pentru ajutorul dat, ne adresăm din nou sprijinitorilor noștri, rugându-i să prindă orice ocazie pentru a face noi abonamente. Să caute ca fiecare familie să fie abonată.

A T E N Ț I U N E !

Inscrieți-vă mic și mare la cel mai frumos, cel mai folositor curs biblic din Farul:

„PESCARUL DE OAMENI”

Căci numai așa veți căpăta ce ați pierdut: „bucurie, pace și o bogată experiență de lucru cu Dumnezeu”

Abonați și răspândiți

FARUL CREȘTIN**CUNOȘTINȚA PESCARULUI**

Să înlăturăm practicarea vechii greșeli:

„Zarvă fără nicio ispravă”. —
S'o înlocuim cu deviza nouă:
„Ispravă fără zarvă”. Isaia 30.7.

Cei mai mulți astăzi doresc valvă, senzație în loc să dorească o cunoștință puternică care să-i ție în sfințenie și curățenie. Atunci au mare interes când aud că în biserică va fi ceva, ce n'a mai fost demult, atunci ei dau buzna și sunt printre primii.

Ce-i oare aceasta dorință după serbări și gălăgie multă? Nu cumva aceasta arată o inimă goală care a pierdut fericirea în Domnul și n'o mai poate găsi măcar că o caută pretutindenea? Desigur cine nu se ține cu toată inima de cuvântul lui Dumnezeu, acela se aseamănă cu înotătorul, care înecându-se caută să se prindă de orice. Astfel au ajuns mulți pentru care predicatorul: cântă, se roagă, muncește, predică, postește, — iar ei stau nepăsători plini de somn. În loc să ajungă templu viu, a ajuns un orfelinat spiritual. În loc ca ei să ajute, ei au cea mai mare lipsă după ajutor. Destul, destul, nimeni nu te mai poate ajuta, când tu singur te distrugi. Ca să mai ieși din sterpiciunea sufletească, începe „studiile pescarului de oameni”, căci numai atunci vei deveni o flacăra vie pentru tine și o lumină mântuitoare pentru alți.

Neputința lui Dumnezeu în viața ta

aceasta numai din cauza că, nu cunoști încăjuns Biblia. Un mecanic dela o uzină, nu poate lucra, dacă ajutorul său nu cunoaște mecanica. Un doctor nu poate lucra la operație cu sanitarul său, dacă nu este un sanitar bun. Cu atât mai mult Dumnezeu nu poate lucra cu un slujitor al Său, dacă acesta nu este un pescare pregătit. Deaceea dacă nu vrei să te pregătești refuzi pe Dumnezeu, care vrea să lucreze cu tine. Marcu 16:20.

Cine nu știe, că cei mai mulți credincioși s'au întors la Domnul printr'un verset, sau chiar printr'un cuvânt din verset, nu prin vorbării multe și fără rost. Așa a fost cu Bunyan, Cameron Scott, sau chiar Spurgeon.

Vai de câte ori a vrut Duhul lui Dumnezeu ca să se folosească de tine! Dar mintea ta era îmbibată cu lucruri lumesti, sau era bântuită de cele mai crâncene ispite, aceasta se întâmplă de obicei cu cei care nu studiază Cuvântul divin. Sau poate era plină de nemulțumire, sau de îngrijorările acestei lumi. (Aceasta tot înseamnă părăsirea Cuvântului divin). Urechile sufletului, erau adormite. Așa, în loc, ca Duhul lui Dumnezeu

să te miște, altcineva turbura sufletul tău.

Dacă însă mintea ta ar fi frumos împodobită de versete Biblice, ori când Duhul Sfânt ar putea să te neliniștească cu unul din ele, ca să-i vorbești cuiva. Numai așa ai putea vedea, că Dumnezeu este plin de putere în viața ta și prin viața ta.

Duhul Sfânt e întristat

Ce amar mă doare! Ce nenorocire pește tine! Dacă acum cât ești sănătos, sau tânăr, fără grijuri și fără durere, scutit de celelalte poveri ale vieții și totuși nu studiezi Biblia, ce va fi oare cu tine atunci, când toate aceste încercări vor veni asupra ta? Dacă acum cât ești liber, nu studiezi și nu te rogi, ce vei face mai târziu? Dacă acum te clătini în sfințenie, ce vei face atunci? Dacă acum cât ești tânăr, nu răspândești lumina și mântuirea veșnică, ce vei răspândi atunci?

Duhul Sfânt e trist în viața ta pentru că mergi spre prăbușire, mergând pe calea ta. Deaceea acum mai mult ca oricând, Dumnezeu așteaptă să faci un început nou.

Ai curaj, rupe cercul

Renunță de a mai fi păpușa, prietenilor tăi, sau instrumentul lor de distracție. Poate văzând cum ceilalți nu studiază pagina pescarului, te prefaci și tu a fi un meșter, care se ține de cărd, și mergi unde merge ceilalți.

Nu dragul meu, oricine ar fi nu contează, funcționar, comerciant, agricultor. Dumnezeu n'are scop ca să te ție în viață atâta timp, cât refuzi să fii lucrător cu El. Deaceea rupe cercul în care ești, mergi înainte, învață cu toată setea mântuirea celei mai minunate arome, „CUVANTUL LUI DUMNEZEU” cu care vei doborâ pe satan, vei străpunge șerpilor ispitelor și vei fi biruitorul lumii.

În prima lecție am învățat versete cu privire la păcat.

În lecția a doua am învățat versete cu privire la lucrarea Domnului Isus, cu privire la mântuirea păcătoșilor.

În lecția această vom învăța condițiile omului, pentru a fi mântuit.

1. „... Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia Marcu 1. 15”. Adică făcând aceasta, oricine poate câștiga toate binecuvântările cerului.

2. „Dumnezeu nu întârzie împlinirea făgăduinței LUI... ei așteaptă ca tot să vină la pocăință, II Petru 3. 9”. Sco

(Continuare în pag. 4-a)

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU

IOAN RUSU

„Voi avea milă de oricine îmi va plăcea să am milă; și mă voi îndura de oricine-mi va plăcea să mă îndur.” Rom. 9; 15.

Alegerea sau predestinația a fost întotdeauna o problemă grea pentru creștin. Greutatea a stat în faptul că oamenii n'au învățat să facă deosebire între suveranitatea și atributele lui Dumnezeu. În alte cuvinte între atotputernicie și însușirile lui Dumnezeu. Oricum Dumnezeu este liber și stăpân să aleagă. Cuvântul Lui rămâne veșnic neschimbat. Forcile n'au primit pe Domnul Isus, care n'a fost altceva, decât promisiunea lui Dumnezeu făcută lor. Planul lui Dumnezeu însă a rămas neschimbat.

Israelul credea că e ales de Dumnezeu pentru veșnicie. E adevărat că el a fost ales pentru o misiune, nici decum pentru mântuire. Au fost mântuiți mulți din ei. Unii prin păzirea legii, și alții prin credință. Unii bazându-se pe faptul că sunt fii lui Avraam, au rămas afară. Pavel spune „măcar că sunt sămânța lui Avraam nu toți sunt copii lui Avraam”. Aceasta înseamnă că fii lui Avraam sunt numai cei credincioși. Și Domnul Isus spune fariseilor din timpul Său: „Tatăl vostru este Diavolul”. Dece? Pentru că aveau planuri păcătoase și ucigașoare. Ei credeau într-o alegere istorică și națională. Însă nu iubeau adevărul și pe Dumnezeu.

E adevărat că Dumnezeu i-a ales ca națiunea însă pentru a fii copii lui Avraam și mântuiți trebuia să creadă în Dumnezeu și să-l asculte ca și Avraam.

Alegerea făcută prin Avraam are promisiunea: În Isac vei avea o sămânță care îți va purta numele. Aceasta sămânță nu e trupească, ci duhovnicească. Toți credincioșii adevărați sunt copii lui Avraam. Ba mai mult. Prin alegerea aceasta sunt fiii lui Dumnezeu. Prin credință în Hristos, fiecare om, e fiul făgăduinței și ales de Dumnezeu pentru a creșta. Sămânța lui Avraam e în lume și astăzi. Dumnezeu a ales din toate popoarele și națiunile bărbați și femei credincioși. Ei completează numărul liberei alegeri a lui Dumnezeu, și răspund planului Său de mântuire.

Suveranitatea lui Dumnezeu se poate vedea prin ceea ce nu ține socoteală de tradiția popoarelor. În timpul lui Avraam întâiul născut avea cele mai mari drepturi. Dumnezeu însă când alege între Esau și Iacob, calcă aceasta tradiție, alegând pe cel din urmă. Iar în cazul lui Iosif, la fel Dumnezeu ia pe cel mai mic dintre frați, ca să împlinească o misiune mare. Dumnezeu e liber și absolut suveran în toate lucrările Sale. Voința Sa liberă nu poate fi împiedecată de nicio

tradiție. El alege pe cine vrea și-i dă misiunea care vrea. Dacă tu ai o misiune înaltă, nu uita că Dumnezeu te-a ales pentru ea. Rămâi în umilință că El poate face schimbări oricând. Lui nu pare rău de făgăduința făcută. Ce a promis, dă cu bucurie. Trebuie însă să rămâi în umilință așteptând darul lui.

INDURAREA. „Voi avea milă de cine-mi va plăcea să am milă; și mă voi îndura de cine-mi va plăcea să mă îndur”. Aceste cuvinte au dat naștere la ideea predestinării. Unii cred că Dumnezeu pe cine vrea mântuie și pe cine nu, îl osândește. Nu trebuie să uităm însă, că suveranitatea lui Dumnezeu, se contrazice cu celelalte însușiri a Lui. El nu îndreptățește creaturile Sale, deși e liber să aibă milă de cine vrea ori să pedepsească pe cine voiește. Apostolul vrea să scoată la suprafață suveranitatea lui Dumnezeu și anume: că El orice ar face, nu poate fi tras la răspundere de nimeni. Nimeni nu poate protesta contra lui Dumnezeu. Așa cum vasul de lut nu poate învinui pe olar dacă l-a făcut într'un fel sau altul, la fel creaturile lui Dumnezeu nu pot face obiecțiuni contra Lui.

Cu toate că Dumnezeu e Suveran, în El există unitate și dreptate. Atotputernicia e o însușire a Lui. Mila, iubirea, sfințenia și dreptatea Lui sunt egale. Ele nu se pot manifesta decât în armonie una cu alta. Nu trebuie să șezăm dreptatea lui Dumnezeu deasupra milii; ori sfințenia deasupra iubirii. Dacă Dumnezeu are sfințenie nemărginită, la fel și mila Lui nu are hoiar.

Dumnezeu în lucrările Sale și atitudinea Sa față de oameni nu merge împotriva însușirilor Lui. Tot ce face în uni-

vers e în armonie cu Sine și atributele lui dumnezeiești. Voința, libertatea și suveranitatea Lui, nu fac nimic, ce nu or fi în armonie cu caracterul Său iubitilor. Dumnezeu nu abuzează de puterea Lui cum fac oamenii. El e același neschimbat. Caracterul său de tată, nu se schimbă față de nicio ființă din univers. Pentru că El e tată, nu poate face decât bine. De aceea nimeni nu poate spune: „Dece bagă vină că cine poate sta împotriva Lui?”

Când Dumnezeu face observație ființelor greșite, are dreptate. El nu impută ființelor Sale fapte pe care le-au făcut din îndemnul Lui. Deoarece când El pune la cale un lucru, are bază un motiv drept și nu mai trage la răspundere pe nimeni. Toate faptele lui Dumnezeu sunt bune, drepte, sfinte și vrednice de primit. Când Dumnezeu pedepsește un om sau un popor, acesta e lucrul cel mai bun pe care îl poate face. El nu poate face un lucru nefolositor. De aceea trebuie să avem încredere în El așa, cum spune bunul nostru Mântuitor: „nu vi se tulbure inima, aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în mine”. Să credem că îndurarea lui Dumnezeu e harul tuturor oamenilor. Nimeni să nu se îndoiască de acest adevăr. Dumnezeu voiește să se îndure de toți oamenii. „Voința lui Dumnezeu este ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului”. Acest adevăr strălucește în Domnul Isus Hristos. Îndurarea lui Dumnezeu și iubirea pentru toți oamenii, l-a făcut să dea pe singurul Său fiu la moarte, pentru ca oricine crede în El, și nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Crezi tu lucrul acesta?

RUGĂCIUNE

Salvatorul preasfânt, noi cei aduși la viață prin moartea Ta pe cruce, îți aducem ca imn de mulțumire inima, iubirea noastră. Venim și-ți făgăduim din nou credință, ascultare și dragoste. Te slăvim pentru darurile Tale, pentru grija Ta de Tată, pentru ajutorul dat nouă în slăbiciuni și greutate.

Indrăznim prin jertfa Ta să aducem împreună cu slăbiciunile noastre, pe cei tineri din poporul Tău. Ne rugăm pentru tineretul din bisericile noastre. Păcatul și lumea caută să-i momenească la plăceri și patimi. Ingrădește-i Tu cu zidul credinței și al ascultării de Tine. Fă-i conștienți de ispită, de mreaja întinsă. Dă-le putere să respingă totul, și să rămână lângă Tine. Fă-i o adevărată po-

doaba a bisericilor, stâlpi în Casa Ta. Clădește-i Tu prin mai multă lumină și cunoștință. Să dește în inimile lor multă dragoste, zel și înflăcărare pentru lucrul Tău. Indulcește pentru ei Cuvântul Tău, fă-l atrăgător și plin de inspirație.

Ei sunt Doamne viitorul poporului Tău, puterea de mâine a lucrării Tale. De aceea cerem milă pentru ei. Păzește-i de păcat. Iar pe cei cari au căzut victime și au plecat dintre ai Tăi, întoarce-i, readu-i pe pășunea Ta.

Înșiră-i Doamne în lucrarea Ta, înjugă-i la carul Evangheliei, ca toți împreună să facem lucrul Tău, să-Ti aducem multă slavă. Ascultă-ne pentru Numele Tău. Amin.

DINA - FATA IMPRUDENTĂ

Acest capitol este din cartea: „Florile Primăverii” care a eșit acum de sub tipar

„Dina, fata pe care o născuse lui Iacov, Lea, a ieșit să vadă pe fetele țării....” Geneza 34:1. De celit: Geneza 34:1—31.

IMPRUDENȚA DINEI

La întoarcerea lui Iacov din Haran, ajuns în cetatea Sihem, în Samaria, și a tăbărit înaintea cetății. Lea, cea dintâi soție, afară de cei șase fii, a născut și o fată lui Iacov, cu numele Dina. Ea avea probabil treisprezece, sau patrusprezece ani, când familia ei locuia în corturi, aproape de orașul Sihem. Era crescută într-o familie religioasă. Tatăl ei, Iacov, a ridicat un altar înaintea tabărei lor pe care l-a numit „Domnul este Dumnezeuul lui Israel”.

Dar Dina era curioasă. Ea vrea să știe, cum sunt fetele Samaritence. Era curioasă să vadă cum se îmbracă fetele orășene din Sihem. Era plictisită de viața trăită în corturi și avea dorința să aibă contact cu lumea de afară. Iacov a evitat orice legătură cu populația din Sihem, fiind un oraș păgân. Totuși, creștea în Dina o dorință secretă de a cunoaște fetele din Sihem. Așa, că atunci când frații ei erau ocupați cu vitele la pășune, ea a ieșit pe furis din cortul mamei sale și s-a plimbat singură în oraș.

Păcatul Prințului

Prințul Sihem a zărit-o și o invită în palatul lui. Dina se simți foarte onorată și s'a dus. Probabil, odată ajunsă la palat, ea s'a împotrivit și n'a vrut să-și predea fecioria ei cu niciun preț. Dar, protestul ei a fost zadarnic, și și-a pierdut curăția.

După aceea, i-a fost rușine să se întoarcă acasă, și frumusețea palatului au încântat-o, așa că a rămas acolo. De ce să se întoarcă într'un cort? Sihem a iubit-o și a căutat, s'o liniștească, să o facă să fie mulțumită acolo. Chiar s'a dus la tatăl său Hamar și i-a zis: „Ja-mi de nevastă pe fata această”. Dina se simțea din ce în ce mai bine. Iubirea ei de lume a dus-o în oraș. Și-a pierdut cinstea și s'a hotărât să continue viața aceasta. Dar nu i s'a permis.

Urmările Imprudenței

Această imprudență a avut șase urmări grave:

1. Înșelăciunea fraților ei.

Când Iacov a auzit că fata lui, Dina, a fost necinstită de Sihem, a tăcut până la întoarcerea fiilor săi dela pășune. Probabil, că a rămas pe gânduri, încrămențit, mahnit, neștiind ce să facă. Frații mai mari ai Dinei, după obiceiul orien-

tal, erau păzitorii ei. Deci, trebuiau consultați în orice acțiune. Când au aflat cele întâmplate, s'au supărat și s'au mâniat foarte tare. Ei respectau pe tatăl lor și s'au mahnit că Sihem a necinstit pe fata lui Iacov. Întâi Hamor și apoi Sihem, în persoană, au căutat să potolească mânia lor, printr'o înțelegere pașnică. Geneza 34:8—12. Le-au propus căsătorii, zestre, plată, pământ.

Însă pentru frații Dinei, religia era un lucru prea scump. Așa că au cerut, ca toți bărbații din oraș să fie tăiați împrejur. În fata întregii adunări, s'a propus acest lucru și propunerea a fost primită. Și tocmai Dina a fost de vină.

2. Distrugerea orașului.

A treia zi, când bărbații sufereau și nu puteau încă lupta, doi dintre frații ei, Simeon și Levi și-au luat fiecare sabia, s'au năpustit asupra cetății, care se credea în liniște și au ucis pe toți bărbații. O masacrare mișelească, un fapt înșelător, fără inimă, drăcesc!

3. Jefuirea populației.

Când ceilalți frați au văzut că Simeon și Levi au avut succes și chiar foarte ușor, s'au unit cu ei în jefuirea orașului. Le-au luat oile, boii și măgarii, tot ce era pe câmp. Fiindcă Hamor și Sihem au fost omorâți, palatul a fost deasemenea jefuit. „Au jefuit cetatea, pentru că necinstiseră pe sora lor”. Chiar cei morți au fost jefuiți.

4. Suferința Femeilor.

„Le-au luat pradă de războiu toate bogățiile, copiii și nevestele, și tot ce se găsea în casă”. Câți nevinovați au suferit pentru imprudența unei fete și păcatul unui prinț! Oare acești frați cruzi, lacomi, ucigași, s'au purtat cu aceste femei cum ar fi vrut să se poarte alții cu sora lor? Ce crime înfiorătoare din cauza unei fete!

5. Iacov dezonorat.

Imprudența unei fete poate răpi fericierea părinților ei. Crimele fraților Dinei au produs desgust în sufletul lui Iacov. El a zis către Simeon și Levi: „Voi m'ați nenorocit, făcându-mă urit locuitorilor țării Canaanților și Feriziților”. Numele lui va fi un nume de spaimă, de groază pentru popoarele păgâne, cărora ar fi vrut să le predice despre Dumnezeuul cel Mare.

Lui Iacov i-a fost și teamă. „N'am sub porunca mea decât un număr mic de oameni; ei se vor strânge împotriva mea, mă vor bate și voui fi nimic cu și casa mea”.

6. Frații Blestemați.

Geneza 49:5. Când Iacov era pe patul de moarte, a chemat pe fiii săi ca să-i binecuvinteze. Iată cuvintele sale: „Simeon și Levi sunt frați, săbiile lor sunt niște unelte de sălnicie. În mânia lor au ucis oameni. Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată și furia lor, căci a fost prea sălbatică. Mânia lor i-a adus la înșelăciune, ucidere, jefuire”. Nu se poate îndrepta un rău printr'un rău și mai mare!

Dina a fost cauza tuturor acestora. Lipsă de ocupație, de plictiseală ne pot duce în păcat. Și păcatul are urmări așa de grozave, nu numai pentru aceia care îl fac, ci sute de alte persoane suferă din cauza lui. Mulțumim lui Hristos, care ne-a îndrumat în educația și libertatea fetelor. Nu trebuie să existe astăzi „Dine” plictisite, cât timp avem mii de cărți la îndemână de citit.

• • •

Acest capitol face parte din cartea „Florile Primăverii” care a eșit acum de sub tipar.

CUNOȘTINȚA PESCARULUI

(Urmare din pag. 2-a)

pul pentru care ține Dumnezeu pe om, este ca să se pocăiască.

3. „Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință, ci poruncește tuturor de pretutindeni să se pocăiască”. Faptele Ap. 17. 30. Cea mai mare poruncă e lansată de Dumnezeu pentru mântuirea lumii”.

4. „Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele”, Fapt. 3. 19.

5. „Dacă nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel”. Luca 13. 3. Cine nu se pocăiește,

șișcălește singur sentința de condamnare veșnică.

6. „Cine nu se pocăiește, disprețuiește pe Dumnezeu”. Romani 2. 4.

7. „Tot așa vă spun, că este bucurie înaintea ingerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos ce se pocăiește”. Luca 13. 3.

Pilda fiului pierdut și experiența tâlharului depe cruce sunt dovezi îndea-juns pentru fiecare care caută mântuirea.

PESCARUL

DARURILE LUI DUMNEZEU

Din nou ușile hambarelor s'au deschis, pentru a fi adunată roada câmpului. Lucrul e în toi. La unul mai mult, la altul mai puțin, dar la toți a fost dăruită binecuvântare. Mulți sunt ca bogatul din pilda Domnului Isus, adică se desfătează și se încred în ceace au primit din partea Domnului. Și observăți pe bogat. A adunat toată recolta în hambarele mărite, s'a bucurat, și acum e sigur de ziua de mâine, dar nicio mulțumire, nicio vorbă de recunoștință.

Scumpul meu, să nu fi ca el. E josnic o astfel de stare, dar nu numai atât, dar sunt și câteva primejdii mai mari.

Așa poate fi, MANIA LUI DUMNEZEU. „Nebun ce ești, astă noapte îți voi cere sufletul”, îi spune Dumnezeu. Și la ce folos pentru el, toate bunurile, tot ce avea? El era pierdut. A apucat în vârtejul mâniei, peste el s'a vărsat cupa mâniei lui Dumnezeu. E mult mai bine să suferi orice, să fi sărac, lipsit, fără prieteni, fără renume, și să fi chiar și prigunit, însă, să-L ai pe El de partea ta. Căci dacă „aduci la El toată sarcina și grija ta, El îți va purta de grijă”. Și în mânia Sa, El pedepsește aspru de tot.

Apoi mai poate fi, INCHIDEREA MĂNEI DĂTĂTOARE DE DARURI. Chiar omeneste e așa. Dai unuia odată și de mai multe ori, dar dacă nu-ți mulțumește, cu siguranță că oprești orice bine pe care i l-ai făcut. Psalmistul scrie că, atunci când El își închide mâna, toate duc lipsă. Adesea noi suntem ispitiți să credem că, tot ce adunăm, tot ce câștigăm, e datorită sârguinței și muncii noastre. E și asta adevărat, că cel ce stă cu mâinile în sân, nu adună nimic, dar e tot atât de adevărat că numai noi, fără grija și darul de sus, nu se alege nimic de toată truda și osteneala noastră. Deci, muncă din partea noastră și binecuvântare din partea Domnului, și prosperitatea și belșugul sunt cu noi. Dar pentru darul Domnului, noi să fim mulțumitori. Câte nu ar fi putut să vindă peste capul nostru! Câte boale, neputințe, nenorociri, etc., dar mâna Lui ocrotitoare ne-a păzit și apărât.

Și pe lângă acestea, ALUNGAREA NOASTRĂ DIN FAȚA SA. Câte persoane au sunt trecute în paginile Bibliei, cari au fost alungate din fața Domnului! Ce mai poți face atunci? Când sufletul tău nu se mai simte în prezența, sub ochii Domnului, are cea mai mare rană, e orfan, lepădat și nenorocit.

Iată scumpul meu, numai câteva nenorociri sau primejdii cari pot da peste unul mândru și încrezut în el și în puterea lui. Dar pe lângă aceste în faptul nemulțumirii se ascund și păcate. Așa de pildă E PĂCATUL MANDRIEI. Adică nu recunoști că tot ce ai, se datorește mii-lei Tatălui, ci fie, prevederei, muncii tale, etc. Lucrul acesta e mândrie. Și nu

uila că mândria merge înaintea căderii. Vrei să cazî? Mândrește-te și vei cădea. Isus a spus așa de clar că, oricine se înalță, va fi smerit. Dar unui om nemernic, nici nu-i stă frumos în mândrie. E ceva nepotrivit, un om muritor, nevrednic de nimic, și plin de mândrie.

Un alt păcat care se ascunde în nemulțumire e, că NU ȚI SE PARE DE-AJUNS. Din ce ai, vrei măi mult. E ceva în natura noastră, sigur o rădăcină a păcatului, că nu ni-e îndeajuns niciodată.

Vitați-vă la bogat, la sărac, la mare și mic, că niciunul nu are destul. Dar lasă că Domnul știe lipsurile și nevoile tale! Mulțumește-I pentru cât ți-a dăruit!

Adu-I slavă, fă-I altar de mulțumire, cântă-I imnul preamăririi, căci El te-a avut în grija Sa, nu te-a uitat, nici nu te-a părăsit. Alții ar fi vrut să fie în starea ta, dar nu sunt. Aruncă toată îngrijorarea ta asupra Lui și El va purta grijă de tine.

de TICHIL

COMOARA ȘI INIMA

„Unde e comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”.
Mat. 6:2.

În lume s'au întreprins multe lucrări, dar numai acele din ele au reușit să dureze, a căror începători și-au pus în întregime inima în ele. Timpul trăiniciei lor, a fost în legătură directă cu jertfa ființei lor. Chiar dacă unele lucrări au fost greșit concepute, însă autorii lor și-au plasat toată inima, sau și-au pus toată ființa lor în ele, prin acest fapt le-au dat viață.

Ne-am gândit oare serios, măcar odată, cât de legată e inima, sufletul, și la urmă toată ființa noastră, de lucrurile pământești și pe cari voim cu ori ce preț să le avem și dacă nu le avem, luptăm să le cucerim. Dar oare le avem și le cucerim dacă le cucerim? Vai! în realitate ele ne au, și ele ne cucerese pe noi.

Nu putem condamna omul care cu credință, și-a pus toată inima, tot sufletul și la urmă toată ființa sa în lucrarea ce o începuse. Numai o astfel de lucrare e sortită să aibă toate șansele izbânzii, pentrucă în ea bate o inima de om, vibrează un suflet viu și funcționează o viață din plin. Și apoi, e foarte firesc, din moment ce unei lucrări, i se dă inimă și suflet din sufletul autorului, i se dă chiar viața lui și apoi viața și ființa lui întregă.

Numai că între comoara pe care o cere Domnul, și aceia, pe care din nefericire, o alege inima omului, e o prăpastie de netrecut.

Domnul învață să dăruiești comorile pământești săracilor; inima omului, din contră, nu numai că nu e dispusă să facă vreo dărnice săracilor, ci se face străngător de pețice și zdrențe dela săraci, ca apoi din câștigurile ce-i aduc aceste, să-si facă comori pământești. Ce contrast! E nefolositor să mai trec și la alte asemănări sau mai de grabă neasemănări, de ceace e vrednică inima omului, în raport cu ceace cere Domnul.

Ce adâncă e învățătura Domnului! Cine-i poate înțelege și aprecia valoarea?

Nu se spune: „unde e inima e și comoara”, ci „unde e comoara e și inima”. Aceasta arată lămurit, că nu inima trage după sine comoara, ci comoara trage sau înghite inima. Ce robi suntem a-i comorii ce-am agonisit o! Fericirea noastră nu stă între comoară și inimă, nici chiar în inimă, în cazul alegerii unei comori, ci pur și simplu în comoara aleasă. Și e foarte firesc, dacă comoara a sechestrat inima în întregime, inima fiind înghițită de comoară, fericirea omului e în comoara lui.

Un filosof român, din generația de azi, constată într'o lucrare a sa: „Simțim fericire într'un obiect, fiindcă ne-am plasat ființa în el, ne-am identificat cu acel obiect. Ființa noastră face parte integrantă din acel obiect, și obiectul din ființa noastră”.

A le despărți, înscamnă a tăia ființa în două și inima atunci sângerează.

Astfel fiind, omul cu o comoară câștigată, strânsă și aleasă, inima lui va mai bate, va mai simți, va mai avea fior, dar numai pentru comoara lui.

Dacă așa mare însemnătate are alegerea comorii, ce comoară ar trebui să strângă un creștin născut din Duhul Sfânt? Negreșit, comoara cerească. Așa ne învață însăși Domnul. Desigur, că Domnul vorbind despre comoara cerească, se viza pe Sine, cel mai mare mărghăritar sau comoară cerească, care s'a dăruit pe Sine păcătoșilor.

Păcătoșule, e Isus Comoara ta? Atunci inima ta fiind absorbită cu totul de El, inima îți va mai bate, va mai simți și va avea fior, dar numai pentru Isus. Fericirea ta va fi în El, căci ți-e comoara ta Isus, acolo îți va fi și inima. Comoara va atrage inima.

Comorile pământești, chiar cele zise nobile, sunt spuse stăicaciunii, hoților, moliilor și ruginii, și ce mai rămâne de aceste, nu scapă de foc. Cine are pe Isus de comoară, Spiritul Lui va lucra cu el, ce a lucrat și cu Isus: fi va învia chiar din stăicaciunea și putreziciunea morământului.

N.

MERIT ȘI RĂSPLATĂ

de D. Iosivescu

Unii oameni, înțeleg cu totul greșit planul lui Dumnezeu și felul cum lucrează El cu oamenii. Și din cauza aceasta, ei cred că Dumnezeu face o nedreptate în felul cum răsplătește pe unii. De pildă, auzi pe câte unul zicând: „că pentruce la oamenii răi le merge bine și sunt fericiți în viața pământească, pe când la cei buni, le merge rău și sunt nefericiți?” Inșă nu e tocmai așa. Dacă ei nu înțeleg planul lui Dumnezeu, nu înseamnă că planul nu e bun și că Domnul face o nedreptate. Aceasta mai degrabă înseamnă ceea ce îi spune Domnul lui Petru: „**Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor**”. Tot la fel și aici, cari cred că-s mai fericiți oamenii răi ca cei buni, ei au gânduri omenești și nu dumnezeiești. Dumnezeu cu totul altfel privește lucrurile, și un creștin trebuie să privească lucrurile așa, cum le privește Dumnezeu. Noi trebuie să știm că, aparenta de multe ori înșeală, fiindcă nu tot ce este galben, este aur; cine crede așa să înșeală grozav, și tot la fel se înșeală și aici, cari cred că la oamenii răi le merge mai bine aici pe pământ, ca la cei buni.

Acești oameni cred că fericirea stă în bogăție și în grade înalte și nefericirea stă în sărăcie și suferință. Inșă dacă privim lucrurile cum le privește Dumnezeu, putem vedea că bogatul nu în totdeauna e fericit. Cu toate că înoată în bogăție, inșă el de multe ori se înșeală în ea. Numai oamenii îl consideră fericit.

Conștiința lui e un vierme neadormit, care aproape zilnic îi roade sufletul. Tot mereu îl muștră pentru faptele rele pe cari le face.

Și apoi chiar dacă are o oarecare fericire în viața pământească și chiar dacă e mai mare ca a creștinului (vorbind trupește), fiindcă n'are cruce de purtat, nici atunci nu putem spune că Dumnezeu nu face dreptate. Dimpotrivă, Dumnezeu prin aceasta își arată bunătatea față de cel rău, ca să-l întoarcă la pocăință. Romani 2:4.

Trebuie să observăm, că este o mare deosebire între fericirea creștinului și a celui nelegiuit. Creștinul numai puțin are de su-

ferit, numai cât trăiește pe pământ — vorbind trupește — fiindcă trebuie să poarte crucea, pentrucă urmează pe Hristos. Și apoi după ce trece de aici în viața cealaltă, acolo se bucură o veșnicie întreagă împreună cu Hristos și cu îngerii. — Inșă celui nelegiuit, numai puțin îi merge bine și-i fericit, cât trăiește pe pământ. Și fericirea aceasta (pe care numai oamenii o consideră fericire, iar Dumnezeu nefericire), aceasta constă în faptul, că

el n'are cruce de purtat, fiindcă nu urmează pe Hristos. Inșă după ce trece de aici în viața cealaltă, e vai de el! că trebuie să sufere o veșnicie întreagă împreună cu diavolul și cu îngerii lui!

Creștinul suferă puțin și se bucură veșnic; iar nelegiuitul se bucură puțin și apoi suferă veșnic.

„**Căutați mai întâi Împărăția Cerurilor și pe urmă toate se vor adăuga vouă**”. Matei 6—33.

PĂCATUL ȘI HARUL

În epistola către Romani, Ap. Pavel discută mai mult păcatul și harul. Cum înaintează celtorul în versetele acestei epistole, se va pomeni mai adânc intrat într-o problemă atât de mare și grea, într'un adevărat tunel întunecat, până la cap. 5—7 când Ap. spune: „**Fiind mântuiți avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos**” sau „nu mai este condamnare pentru cei ce sunt în Isus”.

Când Ap. Pavel vorbește despre har, se justifică, făcând centrul acestuia pe Isus și dând puterea mântuitoare a Lui, fiecărui credincios. El ridică în calea omului păcătos crucea depe Golgota și credința în Cel răstignit.

Dacă vom băga de seamă în cap. 5, 6 și 7, el descrie păcatul în câteva figuri. Așa de pildă în cap. 5 noi vedem păcatul cu noi, dar Hristos a murit pentru cei păcătoși. În cap. 6 vedem păcatul deasupra noastră, dar noi am murit cu Hristos. Și în cap. 7, vedem păcatul ca o lege în noi. Aceste inșă, sunt numai trei aspecte ale descrierii păcatului făcută de Ap. Pavel.

Ce minunată e descrierea din cap. 5! Acolo e toată dragostea atât de mare a Părintelui pentru fiul cel căzut. „Hristos a murit pentru cei nelegiuiți”, „Hristos a murit pentru noi”. „Suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui... am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său”.

Pe de o parte se vede aici gloria jertfei depe cruce, iar pe de altă parte adâncul păcatului unde omul prin păcate a căzut. Aceste două mari adevăruri Ap. Pavel le unește, și scoate din ele harul mântuitor și salvarea noastră.

Omul credincios a trecut prin harul lui Dumnezeu din păcat la mântuire. Noi „am murit cu Hristos” în meritele Lui, în dragostea și puterea Lui și am înviat cu El într-o viață biruitoare.

Prin har putem ajunge la sfințenie, iar prin ea, la desăvârșire. Păcatul aduce moartea, când harul e binecuvântare Tatălui. Păcatul vine prin unirea cu cel rău, harul prin unirea cu Hristos.

Păcatul ne desparte de Dumnezeu, iar harul ne desparte de cel rău. Păcatul și harul sunt de ales fiecărui om pe pământ.

E interesant că cine cade în păcat, se duce din păcat în păcat, iar credinciosul merge din har în har. Omul nu e o apăsătoare, ori progresează în rău, ori în bine. Dar niciodată nu se pot împăca păcatul cu harul, și să locuiască împreună.

Sufletul meu, care din aceste două stări e viața ta? Privește înainte, răstignează crucea drumului, e păcatul și harul, lumina cu toate plăcerile ei, și e Golgota cu o cruce, cu un răstignit, cu un isus de sânge, care spală păcatul, cu harul mântuitor. Alege! Nu uita inșă că alegerea pe care o faci, atârnă viața de aici și cea de dincolo de mormânt: fericirea sau pierzarea, cerul sau iadul.

SECCERATORII

În lanuri pline și bogate
Secerătorii au intrat,
Și-au făcut snopi o mulțime
Și-apoi s'au bucurat.

S'au bucurat că Domnu'n cale
La seceriș le-a ajutat,
Ș'or bucura când Domnu'n ceruri
Le va plăti cum au lucrat.

Dar lanuri coapte și bogate
— Se pleacă spicele în jos, —
Așteaptă secerea ta frate
Să spui cuvântul Lui Hristos.

Suflete pline de păcate
Fără de tîntă 'n lume pier,
Arată-le o cale dreaptă
Prin care pot ajunge 'n cer.

LEGEA LIBERTĂȚII HARULUI

Ziua judecării e ziua responsabilităților. Atunci fiecare, în mod personal va trebui să răspundă de toate faptele, ocaziile avute în viață, etc., etc. Nu se vor mai face planuri pentru viitor, ci responsabilitatea trecutului, e ziua socotelilor. Dreptatea cere ca cel ce a lucrat, să-și primească plata, iar cel lenș, pedeapsa. Ap. Pavel avea principiul, „cine nu lucrează nici să nu mănânce”. II Tes. 3:10.

Dar pentru a putea trage pe cineva la răspundere, trebuie că mai întâi să-i dai libertatea. La fel a făcut și Isus cu noi. Prin jertfa dela crucea Golgotei, ne-a scăpat de sub legea păcatului și a morții și ne-a dăruit legea libertății harului.

Să ne gândim asupra câtorva lucruri strâns legate de aceasta.

În primul rând e *Salvatorul*. Atât evanghelistul Matei, cât și Luca îl declară că e „Emanuel — Dumnezeu cu noi”, apoi „Fiul lui Dumnezeu”, ori „Iristos Domnul”, etc. Tot ei îl arată ca pe Cel ce sare în ajutorul oamenilor, „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”. Mat. 11:28. Nimeni afară de Creatorul nu poate ierta păcatele creaturilor Sale, și Isus spune: „Fiul Omului are puterea să ierte păcatele”. Marcu 2:10.

Și pe lângă acestea Isus mai dă asigurarea că va veni iarăși, însă îmbrăcat în glorie. Luca 21:27. Evangheliile sunt pline de dovezi ale divinității lui Isus. Găsim lucruri cari ne pot convinge că El a fost și om și Dumnezeu. Culmea acestor adevăruri e în cap. 1 din Ev. Ioan, unde Isus e arătat ca fiind din veșnicie. „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El”.

Dar lângă dovezile biblice cu reverență putem adăuga și experiența credincioșilor, cari grăiesc că e „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”.

Apoi e *păcătosul*. „Toți oamenii au păcătuit”, Rom. 3:23. Iată deci că orice om e un păcătos. Principiul biblic asupra păcatului e că, el e o abafere a legii, I Ioan 3:4. A ști să faci binele și a nu-l face, Iacob 4:17, necredința, Rom. 14:23. Păcat e chiar a face un lucru bun, dar pe cale rea. Scopul nu scuză mijloacele. Dar nu numai atât. El se strecoară prin gânduri și chiar fapte bune. Un predicator spunea că el crede, că e păcat chiar și atunci când începe să predice oamenilor și nu ere Domnului ajutorul Duhului Sfânt și colaborarea divină. Noi nu ne dăm seama de mulțimea greșelilor și păcatelor noastre. Putem striga însă cu vameșul: „Dumnezeule fi milostiv mie păcătosului”.

Până nu ești convins de păcătoșenia ta, nu poți cere și căpăta mântuirea. Iar

cei mântuiți să continue în aceasta cântare pentru ca să ajungă la bucuria unei vieți de complect biruitoare asupra păcatului.

Salvarea. „Și-I vei chema numele lui Isus, pentru că El va mântui pe popor de păcatele sale”. Mat. 1:21. „Prin har sunteți mântuiți prin credință, și aceasta nu vine dela voi, ci este darul lui Dumnezeu; nu prin fapte ca să nu se laude cineva”. Efes. 2:8—9.

Aceasta este *salvarea dela urmările păcatului*. După ce a intervenit jertfa de ispășire, nu mai poate fi pedeapsă a păcatului. Adam și Eva au păcătuit și prin ei a intrat în lume colțul păcatului. A urmat după ei perioade de civilizație, de educație, dar ele n'au putut schimba în nimic urmarea păcatului. Ea a dăruit până când s'a putut spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”, Ioan 1:29. Orice păcătos ce nu acceptă crucea lui Isus, rămâne sub osânda păcatului.

Salvare înseamnă scăparea de sub domnia păcatului. „Voi nu mai sunteți sub lege, ci sub har”, Rom. 6:14. Când omul pocăit se uită la crucea, pe care e Isus, ca sacrificiu pentru păcat, păcatul nu mai are nicio putere asupra sa. Credinciosul trebuie să fie treaz. Păcatul și-a întins mreaja și cursele pretutindenea. „Veghiați și vă rugați ca să nu

cădeți în ispită”, Mat. 26:41. Prețul victoriei e veghea.

„Cine este născut din Tatăl, nu poate păcătui”, I Ioan 3:9. Omul firesc chiar credincios va păcătui, dar omul nou, lăuntric, născut la nașterea din nou, nu poate păcătui. Biruința omului nou asupra celui vechi, este triumful spiritului asupra cărnei.

Sfințirea. „Voia lui Dumnezeu e sfințirea voastră. I. Tes. 4:3. Și sfințirea e separarea de lume și lepădarea tuturor piedicilor sau zidurilor dintre Isus și credincios. Ea e desăvârșirea chipului lui Isus în ființa credinciosului. Transformarea dintr'un om firesc, într'un om spiritual.

Serviciu. Fiecare credincios e salvat pentru ca să servească. Când noi lucrăm să lucrăm ca pentru Domnul. Se spune că Fidiias lucra odată la o statură. Când sculpta la capul figurei monumentului, cineva l'a întrebat, de ce lucrează atât de munițios? Sculptorul răspunse: „Mă văd zeli”. Serviciul nostru e un dar al nostru pentru Cel ce S'a dat pe Sine pentru noi.

Iată pe scurt câteva din treptele legii libertății harului. Mântuitorul a venit, Și-a dat viața, a dăruit păcătosului salvarea, iar acesta în restul vieții înaintează în viața sfântă, servind și lucrând în Împărăția Domnului și Mântuitorului Isus.

Celce introduce raze de soare în viața altora, este cu neputință să nu fie și el luminat de acelaș soare.

Proverb Japonez

„... dar cea mai mare, este dragostea”

Jubirea

Jubirea este frumusețea cerurilor din înălțime;

Jubirea este lumina ce acoperă întunerecul, peste care trecem spre vecinicie;

Jubirea este aurora dulce a unei dimineți de vară;

Jubirea este cântarea ce trezește dragostea.

Jubirea este cheia ce deschide ușa la cer;

Jubirea este calea ce duce la izvorul vieții și al iubirii vecinice;

Jubirea este aripa pe care sufletul se înalță prin sferele divine la Dumnezeu

BISERICA BAPTISTĂ DIN TALPOȘ JUD. BIHOR, a avut ocazia a serba botezul a 5 persoane în apa „Crișului Negru”. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Vicaș Teodor din Batăr ajutat de fr. Negruț Teodor din Talpoș.

Tot timpul serviciul a fost împodobit cu poezii și soluri precum și de corul vocal al bisericii baptiste din Batăr, condus de fr. Bocșea Gavril.

Mulțumește lui Dumnezeu pentru darul lui

Spicuire de Firmilian

Pentru ce cauți odihnă, când ești născut pentru osteneală? Fii gata mai mult spre răbdare, decât spre mângâiere; mai mult spre purtarea crucii, decât spre gustarea veseliei. Cine este omul veacului, care n'ar primi bucurios veselia și mângâierea sufletească, când ar fi gustat-o și ar putea s'o guste neconținut? Că mângâierile sufletești covârșesc toate plăcerile lumii și toate dulceațurile trupului. Toate plăcerile lumii sunt sau rușinoase, sau deșarte; numai plăcerile duhovnicești sunt dulci și curate, născute din virtute și răspândite de Dumnezeu în inimile nevinovate. Însă nu stă în puterea omului să guste necurmat, după voia sa, aceste mângâieri cerești, pentru că nu-i îngăduie ispita.

Iar ceea ce împiedică mai ales mângâierile cerești, este libertatea de cugetare a minții omeneste și prea multă încredere în sine. Dumnezeu face un mare bine omului, dându-i darul mângâierii, însă omul face un mare rău, nemulțumind lui Dumnezeu pentru acest dar. Și dacă darul nu se varsă cu îndestulare, pricina este că suntem nerecunoscători Dătătorului și nu întorcem prin mulțumire darul la izvorul de unde a curs. Că darul nu este făgăduit niciodată celui care-l primește cu mulțumire și prin încredințarea lui Dumnezeu se dă smeritului ceea ce se ia dela mândru.

Nu vreau mângâierea care îmi ia înfrângerea inimei, nici poftesc cugetarea înaltă care mă duce la mândrie. Pentru că nu tot ce este înalt, este și sfânt; nu tot ce este dulce, este și bun; nu tot ce dorește omul, este curat; nu, și tot ce este drag omului, este și lui Dumnezeu bine plăcut. Îmi place darul, care mă face mai smerit, mai priveghetor, mai gata să mă lepăd de mine însumi. Omul care prin primirea darului și pierderea lui s'a înțeleptit, nu va mai îndrăzni să-și însușească vreo bunătate și mai ales își va mărturisii sărăcia și goliciunea. Dă lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu, și ție ceea ce este al tău: adică, dă lui Dumnezeu mulțumire pentru darul primit.

„Sezi totdeauna la locul cel mai de jos” (Luca 11, 10), și se va da ție cel mai de sus; căci cel mai de sus se întemeiază pe cel mai de jos. Sfinții cei mai mari înaintea lui Dumnezeu sunt mici în ochii lor; și cu cât chemarea lor este mai înaltă, cu atât ei sunt mai smeriți întru

inimile lor. Plini de adevăr și de mărire cerească, ei nu râvnesc mărirea cea deșartă. Întemeiați și întăriți în Dumnezeu, de niciun vânt al mândriei nu se mai înalță. Dând lui Dumnezeu tot binele ce au primit, ei nu caută lauda ce o dau oamenii și voiesc numai pe cel ce vine dela unul Dumnezeu.

Intrebări personale

1. Care e atitudinea ta față de păcat?
2. Crezi că numai păcatele mari te vor duce în iad; sau și cele mici?
3. Crezi că o viață ca a ta, e vrednică de a intra în cer?
4. Ce părere ai, e bine să vezi greșelile allora, iar pe ale tale de loc?
5. Cari sunt roadele pocăinții tale?

Ști că ești păcătos?

Adam și Eva au păcătuț, Gen. 3:17—19.
Printr'un om păcatul a intrat în lume.
Rom. 5:12.

Nu este niciunul bun, niciunul măcar.
Rom. 3:11.

Păcatul a ajuns la culme, iar la vremea potrivită a venit Isus. Rom. 5:6; 8:3.
Hristos a murit pentru iertarea păcatelor. Efes. 1:7.

Jertfa lui Isus mântuie de păcat pe cei ce cred în El. Ioan 3:16; Ioan 10:1:5.

Cel ce nu crede, rămâne sub condamnarea păcatului. Marcu 16:16.

În cer nu poate intra niciun păcătos.
Apoc. 20:15; 21:27.

Partea celor nemântuiți e iadul, e pierzarea veșnică. Apoc. 21:8.

Mântuirea ne face din nou fii lui Dumnezeu. Ioan 1:12.

Mântuirea ne dă bucuria în viață.
Ps. 51:12.

Nu te bucura în plăcerile trecătoare.

Jocul cu focul frige mâinile.

Furnica și albina sunt rușinea leneșului.

Constiințiozitatea e cel mai bun supraveghetor.

Veghea descoperă apropierea răului.

Nu încerca să oprești apele izvorului.

Păzește-ți inima mai mult ca orice.

IMNUL MUNCII

Muncă, muncă, sfântă muncă ?
Pe ogor, pe șes, pe luncă
Și pe munte și pe dealuri,
Toți întorc a tale valuri.

Tu ești dorul de viață
Și'nfrățirea cea măreată.
Ești izvorul pentru pâine :
Pentru eri și azi și mâine.

Dela cei mai mari în semne.
Pân'la cei ce taie lemne.
Tu îi faci pe ei ca frații :
Muncitorii și-mpărați...

Din castele și din gloată
Ți se'nchină lumea toată,
Ca s'aduci un rod cu mană
Peste întinderea umană...

Regii și-mpărații lumii
Și cu cei din vatra humii
Pe'nțreg globul pământesc,
De pe urma ta trăesc,

Fie iarnă, — fie vară, —
Fie ger sau fie cald,
Fie viscol cu ninsoare,
Ori seninul de smarald,

Ale noastre brațe, muncă,
Prin văzduh așa rotind,
Căutând a ta poruncă —
Înspre tine se întind...

Ca să-ți ceară, sfântă muncă :
Rod bogat pe-a noastră luncă.
Și s'aduci cu-al tău odor :
Ploi la vie și'n ogor ?

Noi cinștim puterea muncii
Și bătrânii ca și pruncii
Ca s'avem destulă pâine :
Pentru AZI și pentru MĂINE.

SURORILE TINERE DIN ORAȘUL
ALBA-IULIA au fost organizate, de sorora
Elena Dămbărean, elevă la școala de fete
din București, în societatea fetelor „Măria
Slezor”. Aceasta societate are 22
fete active în lucru.

În ziua de 21 Iulie surorile au avut
bucurie mare când au putut să predea
un program bogat în biserica Alba-Iulia,
cu poezii, soluri muzicale și piese între
ca și „Biblia și România”. Programul a
fost condus de fr. Boșorogan, păstorul
din loc. Tineri și tinere din jur au
dobit acest program. După terminare
programului surorile tinere au vândut
lucrurile de mână ce au avut, din care
s'a încasat suma de Lei 1200, trimțându-
se la București pentru fr. refugiați din
Basarabia.